

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Z. M.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností Republika Uzbekistán
bytem v ČR: x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019 č. j. OAM-714/ZA-ZA11-P15-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že v řízení došlo k porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), pokud je v napadeném rozhodnutí na str. 6 uvedeno, že nebylo nezařazeno žalobcovo vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí

mezi podklady pro vydání rozhodnutí, neboť jeho obsahem byla námitka týkající se absence důkazů týkajících se problematiky sexuálních menšin. Pokud je však podklad obsahující žalobcovu námitku ignorován, a to nejen fakticky ale i doslovně, tak se dle žalobce jedná o porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán je oprávněn k tomu interpretovat důkazy dle zásady volného hodnocení důkazů, nicméně není oprávněn k tomu, aby důkazy „vyloučil“ z okruhu podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu, neboť hrubé násilí policistů vůči jeho osobě, a to z důvodu sexuální orientace, považoval za porušení jeho lidských práv. Žalobce také uvedl, že mu není známo, že by v jeho domovském státě působila instituce obdobná Generální inspekci bezpečnostních sborů, pročez pokud je vůči jeho osobě jednáno protiprávně, a to ze strany policistů, tak nenachází potřebou odvahy pro to, aby se u téže policie domáhal ochrany, resp. potrestání policistů, kteří se vůči jeho osobě zachovali násilně a diskriminačně. Žalobce nesouhlasil s argumentem, že nečelil žádným obstrukcím při snaze vycestování do České republiky. Měl za to, že ze situace v zemi jeho původu vyplývá, že pokud Uzbekistán označuje projevy homosexuality za trestné, tak nemá zájem zadržovat příslušníky této minority na svém území a neexistuje tak racionální důvod, proč by mu mělo být bráněno ve vycestování do zahraničí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvádí, že nelze předpokládat, že by měl být žalobce stíhán pro svoji bisexuální orientaci, ovšem dle žalobce již není známo, o co tento závěr žalovaný opřel.

3. Žalobce byl toho názoru, že napadené rozhodnutí porušuje § 3 správního řádu, neboť se vůbec nevěnuje otázce postavení sexuálních menšin v Uzbekistánu a s tím související společenskou či trestněprávní represí. Pokud žalobce argumentuje tím, že je bisexuálem, který byl z důvodu své sexuální orientace tvrdě zbit policií, což ho přimělo k návratu do České republiky, kde pobývá nepřetržitě od roku 2017, tak se žalobce domníval, že bylo zapotřebí postupovat způsobem, při kterém se správní orgán vypořádá s otázkou věrohodnosti výpovědi, s postavením sexuálních menšin v Uzbekistánu a poté tyto dva závěry zasadí do vzájemného kontextu.
4. Žalovaný ve svém vyjádření sdělil, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, pohovor k této žádosti a žalobou napadené rozhodnutí. Zdůraznil, že v posuzované věci není podstatné, zda je žalobce skutečně bisexuálně zaměřen, jak tvrdil v průběhu správního řízení, ale to, zda ho takto též vnímají možní původci pronásledování. V kontextu prohlášení jeho kazašské známé, která před policejními orgány potvrdila, že je žalobce heterosexuální, se žalovaný domníval, že nelze předpokládat, že policie potažmo jiné státní orgány budou s odstupem několika let na základě jednoho incidentu vůči žalobci vyvíjet cílené jednání, které by ve své povaze s ohledem na jeho skrývanou sexuální orientaci bylo možné vyhodnotit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.

7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce se narodil dne 5. 9. 1987 ve městě Andižan na území dnešního Uzbekistánu. Uvedl, že se je státním příslušníkem Republiky Uzbekistán, uzbecké národnosti a je chopen se dorozumět rusky, uzbecky, srbsky, chorvatsky, anglicky, španělsky, italsky a částečně i česky. Žalobce vyznává Islám, nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl politicky aktivní. Uzbekistán naposledy opustil dne 15. 3. 2017, kdy na základě české zelené karty letecky vycestoval přes Istanbul do Prahy, poprvé přicestoval do České republiky v roce 2008 a od té doby na českém území žije, do Uzbekistánu se vracel pouze občasné. O udělení mezinárodní ochrany dříve v České republice ani v jiných státech nežádal. K důvodům své žádosti uvedl, že je bisexuál, ve vlasti mu údajně za jeho sexuální orientaci hrozí až 3 roky vězení.
8. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 30. 8. 2018, na jeho žádost v jazyce ruském, za přítomnosti tlumočnice do ruského jazyka. Uvedl, že v Uzbekistánu nikdy nepracoval, bydlel ve městě Andižan, v domovském státě žil s rodiči a bratrem. Do České republiky přicestoval, aby zde pracoval, následně na území ale i studoval. Sdělil, že zpočátku měl pracovní vízum, poté podnikatelské a následně studijní, jako poslední pobytové oprávnění mu byla udělena tzv. zelená karta na dobu 2 let. Zelená karta žalobci nebyla prodloužena, protože byl odsouzen a trestný čin výtržnictví k podmíněnému trestu v délce 2 let. Dle žalobce se jednalo o situaci, kdy s kamarádem chtěli pomoci muži, který spal na lavičce v centru Prahy, ale tento muž je měl napadnout, a proto jej žalobce udeřil a následně na zemi ležícího muže nakopl, aby je nemohl znovu napadnout. Během svého pobytu se žalobce čtyřikrát vrátil do Uzbekistánu, naposledy v roce 2017, kdy měl na území domovského státu pobývat po dobu 35 dnů. Během posledního pobytu žil u matky v Andižanu, přibližně po 15 dnech pobytu byl pozván policií a měli se ho dotazovat na jeho sexuální orientaci. Na policii měl být zbit a následně zraněný a v bezvědomí převezen zpět do bytu k matce. Nemohl se obrátit na lékaře, neboť vchod do jejich domu hlídala policie a nedovolili mu dům opustit. Pomoc mu měli poskytnout přátelé jeho otce, kteří mu přinesli léky a doma jej vyšetřili. Po 4 dnech přiletěla kamarádka žalobce M. A., která na policii potvrdila, že žalobce není bisexuál, ale heterosexuál, následně policie přestala hlídat dům a ani on nebyl dále kontaktován. Po 15 dnech žalobce společně se svou kamarádkou odcestoval zpět do Prahy, jelikož nechtěl zůstat doma. K výsledku žalobce uvedl, že odmítal tvrzení o své bisexualitě, věděl, že by mu hrozil trest v délce 3 let, tento trest ale dle žalobce nikdo nepřežije. Sdělil, že 3 letý trest hrozí za soulož s mužem, neboť je to trestný čin, dále potvrdil, že ve vlasti jednou s mužem souložil. Měl za to, že uzbeckou policii informoval někdo z České republiky. Policie hlídala vchod do jejich domu, protože pokud by se žalobce nechal vyšetřit v nemocnici a následně si šel stěžovat, tak by policisté, kteří jej zbili, šli do vězení, neboť k jeho obvinění neměli žádné důkazy. V současné době by však policie již nějaké důkazy mít měla, protože informovali jeho matku, že se má v případě návratu do Uzbekistánu dostavit na policii. Potvrdil, že před rokem 2017 žádné potíže s policií ani jinými státními orgány neměl. Návratu do vlasti se obával, protože další zadržení policií by údajně nepřežil, pokud by ho v Uzbekistánu netrestali za jeho sexuální orientaci, tak by se do země původu vrátil. S cestou do Uzbekistánu a s následným vycestováním neměl žádné problémy. Žalobce se obával, že jeho bývalý sexuální partner R. informoval uzbeckou policii o jejich styku. Tento partner žalobce měl mít v Uzbekistánu problémy s policií v roce 2016 a poté co odjel do Ameriky, tak začal mít problémy i žalobce. R. měl mít ve vlasti problémy politického rázu, ne kvůli své sexuální orientaci. V průběhu pohovoru sdělil, že by mohl být potrestán i za pohlavní styk, který proběhl v zahraničí. V případě soudního řízení dle žalovaného stačí,

aby ho někdo udal a pokud by se chtěl hájit, musel absolvovat speciální lékařské vyšetření, kvůli své sexuální orientaci. V závěru pohovoru uvedl, že za jeho matkou přišla policie a dotazovala se jí, kde je její homosexuální syn, z toho žalobce usoudil, že jej v případě návratu uvězní. Na dotaz správního orgánu, proč tyto skutečnosti neuvedl, na začátku pohovoru, když na ně byl dotazován, žalobce sdělil, že neví, že to prostě neřekl. Na další doplňující dotaz ohledně skutečnosti, že policie přišla za jeho matkou až přibližně po 2 letech od jeho posledního pobytu v Uzbekistánu, odpověděl, že neví, ale že to nějak souvisí s R. . O mezinárodní ochranu nežádal dříve, protože měl povolený pobyt a myslel si, že si ho bude prodlužovat. Pobyt mu byl ukončen 26. 1. 2018, pokusil se ho prodloužit, ale jeho žádost byla dne 23. 6. 2018 zamítnuta. O mezinárodní ochranu požádal dne 22. 8. 2019, neboť mu výjezdní vízum končilo dne 23. 8. 2018 a on již neměl čas na rozmyšlenou a musel něco udělat. Ve vlasti nebyl politicky aktivní, ani nebyl v komunitě sexuálních menšin.

9. Správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 8. 2018, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 8. 2018, informace MZV ČR ze dne 22. 11. 2017 – Uzbekistán-Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti, informace Uzbekistán-Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 11. 2. 2019, informace Uzbekistán-Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 7. 3. 2019, zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v roce 2017 ze dne 20. 4. 2018, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-714/ZA-ZA11-P15-2018 ze dne 16. 12. 2019.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

15. Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*
16. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný řádně posoudil všechna tvrzení žalobce učiněná v průběhu správního řízení a svůj závěr v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil. Žalovaný se vypořádal s vyjádřeními žalobce ohledně jeho obav z pronásledování v zemi původu z důvodu jeho bisexuality. S posouzením žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a odkazuje na něj.
17. Stěžejní námitkou žalobce bylo, že byl pronásledován kazašskou policií za svou bisexuální orientaci. Měl by mu tedy být dle jeho názoru udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, nebo alespoň doplňková ochrana podle § 14a téhož zákona. Jak konstantně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje ve své judikatuře (např. usnesení ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 - 93, či ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017 - 30), azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, v nichž je žadatel ve své zemi původu „*pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*“ [§ 12 písm. a) zákona o azylu] či má „*odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů*“ [§ 12 písm. b) zákona o azylu]. Žalobce však v řízení netvrdil a ani během řízení nevyšly najevo žádné relevantní důvody, které by vedly k závěru o naplnění výše uvedených kritérií. Městský soud v Praze konstatuje, že žalobcem popsané jednání ze strany policie spočívající v jeho zadržení a fyzickém napadení, muselo být pro žalobce nepříjemné, nedosáhlo však takové intenzity, aby mohlo být klasifikováno jako pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud uvedl ve svém usnesení 2 Azs 35/2019-75 ze dne 27. 11. 2019, že: „*Uměřenost a civilizovanost jednání policie je ve většině států světa znatelně menší, než jaké standardy panují v rámci euroamerické civilizace, a tedy i v České republice. Azylovým důvodem může být jen takové jednání policie země původu, na základě něhož by se žadatel o azyl mohl reálně obávat o svůj život nebo toho, že utrpí velmi vážnou zdravotní újmu. Běžný nátlak jako vydírání ze strany policie, využívání citlivých informací, nucení ke spolupráci a fyzické útoky menší intenzity zpravidla nebudou postačovat jako dostatečný důvod strachu z pronásledování. Žalobce navíc netvrdil a ani v řízení nevyšlo najevo, že by byl v zemi původu jakkoliv politicky aktivní a snažil se uplatňovat svá politická práva a svobody nebo že by byl pronásledován z některého z důvodů vyjmenovaných v § 12 písm. b) zákona o azylu.*“
18. V projednávaném případě je zásadní, že žalobce se nesnažil žádným způsobem řešit svou situaci s orgány veřejné správy, třebaže tato možnost byla, byť s riziky, otevřena. Neučinil-li žalobce žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44, anebo usnesení ze dne 12. 7. 2017, č. j. 9 Azs 99/2017 - 28). Městský soud má za to, že v Uzbekistánu by byla žalobci poskytnuta

ochrana, pokud by se ohledně napadení jeho osoby policií obrátil na nadřízené orgány či jiné policejní oddělení, neboť sám žalobce v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že pokud by se na policii obrátil, tak policisté, kteří ho napadli, by šli do vězení. Po žalobci tedy lze požadovat, aby se nejprve obrátil na vnitrostátní orgány a až v případě neúspěchu vyžadoval ochranu státu jiného.

19. Žalovaný se na str. 6 až 9 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje.
20. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS, konstatoval, že *„sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu“*, a rovněž i z kvalifikační směrnice výslovně plyne, že sociální skupina může zahrnovat i skupinu založenou na společné charakteristice sexuální orientace. Podle čl. 10 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice, (...) *v závislosti na okolnostech existujících v zemi původu může určitá společenská vrstva představovat skupinu založenou na společném charakteristickém rysu sexuální orientace. Sexuální orientaci nelze chápat tak, že by zahrnovala akty považované podle vnitrostátních právních předpisů členských států za trestné. Pro účely určení příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo vymezení rysu takové skupiny musí být náležitě uvážena hlediska spojená s pohlavím, včetně genderové identity.*
21. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře také opakovaně potvrdil, že při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněný strach z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje. Toto konstatoval ve vztahu k otázce zastávání politických názorů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67), k otázce náboženských postojů (srov. rozsudek ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Azs 2/2013 - 26), i k otázce sexuální orientace (srov. rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 343/2017 - 31). Tato judikatura plně odpovídá čl. 10 odst. 2 kvalifikační směrnice: *Při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněnou obavu z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje.*
22. V nyní posuzované věci je situace opačná, neboť jak vyplynulo z pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce svou bisexualitu udržuje v tajnosti a vyjma jeho sexuálních partnerů o ní nikdo neví. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce popisoval jediný incident z roku 2017, kdy byl zadržen policií a zbit, údajně pro svou bisexualitu. Jinak byl žalobce v Uzbekistánu vnímán jako běžný heterosexuál, a takto byl vnímán ze strany svého okolí i policie (tedy i ze strany možných původců pronásledování). Dle již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS, *„příslušnost k sociální skupině*

homosexuálů či důsledky z ní plynoucí musí být důvodem (přímým či zprostředkovaným) k projevům zákonem charakterizovaných forem negativních jednání vůči němu. Tato podmínka může být splněna, pokud samotná homosexuální orientace bude okolím daného jedince vnímána jako nežádoucí, ostudná či nepřijatelná a pokud bude důvodem pro všeobecně výrazně negativní reakce okolí vůči němu.“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný dostatečně zabýval tím, zda žalobci může hrozit pronásledování z důvodu tvrzené bisexuální orientace. Soud souhlasí s tím, že nelze předpokládat, že policie, potažmo jiné státní orgány budou s odstupem několika let, na základě jednoho incidentu, vůči žalobci vyvíjet cílené jednání, které by ve své povaze s ohledem na jeho skrývanou sexuální orientaci bylo možné vyhodnotit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Za zásadní považuje soud, že kamarádka žalobce M. A. na policii potvrdila, že je heterosexuál, kdy následně veškerý nátlak ze strany policie v Uzbekistánu vůči žalobci ustal. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že pokud žalobce nevnímají jako bisexuála možní původci pronásledování, tak nelze předpokládat, že by měl být žalobce stíhán pro svou sexuální orientaci, námitku žalobce ohledně nejasného odůvodnění rozhodnutí považuje tedy soud za nedůvodnou, neboť je zcela zřejmé na základě jaké úvahy žalovaný k vyslovenému názoru dospěl.

23. Obdobně se městský soud ztotožnil i s hodnocením otázky, zda žalobci v případě návratu do vlasti hrozí ze strany státních orgánů skutečné nebezpečí vážné újmy. Vyhodnocení nebezpečí vážné újmy představuje aplikaci typického neurčitého právního pojmu. Jeho naplnění závisí vždy na úvaze správního orgánu, který vychází ze skutkových okolností konkrétního případu, z informací o zemi původu žadatele. Je nepochybné, že intenzita nebezpečí vážné újmy (zde mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání) musí vykazovat určitou úroveň. To platí i o riziku, že k této vážné újmě dojde. Těmito aspekty se žalovaný zabýval a neshledal, že by žalobci skutečně hrozilo reálné nebezpečí. Městský soud i v této otázce se závěry žalovaného souhlasí.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 - 40, uvedl, že „udělení azylu podle ustanovení § 12 je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 6 zákona o azylu nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Překážka vycestování se naopak vztahuje typicky k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu, vztahuje se tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím ve zcela odlišném čase“. Výše uvedené závěry tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu ohledně časového okamžiku přítomnosti existence pronásledování u udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, je třeba vyložit tak, že tento judikát lze plně aplikovat v těch případech udělení azylu, pokud žádost o udělení azylu je podána v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu, případně ještě v reálné době odpovídající uvedenému cíli (arg. v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu). V posuzované věci neměl žalobce potíže vycestovat a opakovaně se do země původu vracet. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že v České republice pobýval od roku 2008, kdy přicestoval za prací a od té doby vycestoval do Uzbekistánu celkem asi 4 krát. K podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany přistoupil až poté, co mu byl udělen výjezdní příkaz a on již nevěděl jak jinak svou situaci řešit. Dle městského soudu pozdní podání žádosti o udělení

mezinárodní ochrany podporuje závěr o nedůvodnosti žalobcových obav z pronásledování či z hrozcí vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti, žalobce podal tuto žádost až poslední den před vypršením platnosti výjezdního příkazu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2007, č. j. 3 Azs 119/2004 - 50, „žádost o udělení azylu podaná až po určité době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, znamená přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že stěžovatel situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě“. Podle dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51 „o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ Obdobně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu „Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54).

25. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
26. Žalovaný se na str. 9-10 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobce je dospělou, zdravou, plně právně způsobilou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namíste udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, dodává, že v případě žalobce nebyl naplněn

neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.

27. Žalovaný se na str. 11 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ vyplývá, že uzbecký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin.
28. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že žalobce dle svých sdělení neměl ve své vlasti problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Žalobce nebyl nikdy obviněn, ani proti němu nebylo zahájeno trestní stíhání, neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dospět k závěru, že by mu v případě návratu do Uzbekistánu reálně hrozilo nebezpečí vážné újmy. Jednání jednotlivých policistů v Andižanu nelze charakterizovat jako projev oficiální politiky státu, žalobce sám měl za to, že pokud by policii o pomoc požádal, tak by byli tito policisté uvězněni. Soud tak stejně jako žalovaný neshledal, že byly naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.
29. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný s odkazem na informace obsažené ve správním spise konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě jeho návratu do vlasti ohrozit na životě a lidské důstojnosti. Žalovaný dále uvedl, že nebylo zjištěno, že by neudělením mezinárodní ochrany a vycestováním žalobce do země původu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tak nebyly dány.
30. Námitka žalobce, že uzbecké správní orgány měly zájem na tom, aby žalobce ze země vycestoval, a proto mu v tom nebránily, je zcela lichá, neboť sám žalobce uvedl, že neměl problémy jak s vycestováním, tak i s návratem zpět do Uzbekistánu. Uzbecké orgány by zcela jistě žalobci bránily v návratu do země původu, pokud by chtěly, aby žalobce nepobýval na území. Tato námitka je tedy nedůvodná.
31. Žalobce namítal porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, protože žalovaný nezařadil jeho vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí mezi podklady pro vydání rozhodnutí. V ust. § 68 odst. 3 správního řádu, které zní: *„V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.“* je zcela jasně řečeno, že v odůvodnění se uvedou informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalovaný na straně 5 a 6 vysvětlil, že písemné vyjádření k podkladům pouze stručně konstatovalo, že žalovaným opatřené podklady pro vydání rozhodnutí svědčí ve prospěch žalobce a tudíž by mělo být jeho žádosti vyhověno. Podle žalovaného toto vyjádření nepřineslo žádné nové skutečnosti ani informace

z hlediska individuálního posouzení žádosti žalobce, a proto se žalovaný tímto vyjádřením nezabýval, a ani ho nezahrnul mezi podklady pro vydání rozhodnutí ve věci, a pouze ho vzal na vědomí. Ve správním spise jsou obsaženy materiály, které se zabývají situací sexuálních menšin, a soud je ve shodě s žalovaným považuje za dostatečné pro posouzení případu žalobce, nebylo tedy nutné spisový materiál v návaznosti na vyjádření žalobce jakkoliv doplňovat. Žalovaný dle soudu splnil svou povinnost vypořádat se s vyjádřením žalobce k podkladům rozhodnutí, kterou mu ukládá ust. § 68 odst. 3 správního řádu a i tato námitka je nedůvodná.

32. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
33. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v Uzbekistánu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch. Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí

obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. února 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně